

heiskaset

Heiskasten sukulehti nro 2-3/2017

Sisältö

Puheenjohtajan tervehdys	3
Toimituksen palsta	4
Joulun laulu	5
Heiskasten sukututkimus- ja DNA-projekti valmistunut	6
Suomi 100 vuotta	8
Markku Heiskanen ja Pohjois-Korea	9
Kotkan sukutapaaminen	10
Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa	16
Kataja V.A. Heiskasen muistoksi	19
Sihteeritöiden muistelua	20
Liisa Heiskanen - uusi hallitusjäsen	22
Jorma Heikkilä Vuoden Heiskanen	24
Järvisydämen Markku Heiskaselle Vuoden kotiseutu -palkinto	25
Sisukkaan suomalaisen muistolle - Kiitos ”Tie-Jussille” Porosalmentiestä	26
Teatteria Heiskasten historiasta	30
Heiskasten sukuseura ja hallitus	32
Merkkipäiviä	33
In Memoriam	35
Heiskas-tuotteet	38

Julkaisija: Heiskasten sukuseura ry

Y-tunnus: 204431-3

Heiskaset-lehden toimitusneuvosto:

Hannu Heiskanen ja Perttu Kähäri

Vastaava päätoimittaja: Perttu Kähäri

Taitto: Susan Wilander

Heiskaset-lehden tunnus: Toivo Heiskanen

Kannen kuva: Suomenlippu Kotkassa 2017

Kuva: Hannu Heiskanen

Paino: Trinket, Helsinki

Puheenjohtajan tervehdys

Heiskasten sukuseuran 126. tapaaminen järjestettiin merikaupunki Kotkassa 12.-13.8.2017. Ko-kouspaikkana oli upea Merikeskus Vellamo ja iltatilaisuus järjestettiin perinteisessä merimieskapakka Kairossa. Tilaisuudessa seuralle valittiin uusi hallitus, jonka peräsimeen meikäläinen valittiin seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi. Jäsenistölle nöyrä kiitokseni tästä luottamuksen osoituksesta. Kuulimme tilaisuudessa myös mielenkiintoisen esityksen Heiskasten alkujuurista sukututkija Ari Kolehmaisen esittämänä. Kyseisiä asioista kerrotaan enemmän toisaalla tässä lehdessä. Tilaisuuden tunnelma oli todella lämminhenkinen ja lujitti varmasti seuralaisten yhteenkuuluvuuden tunnetta. Paikalle olisi toki mahtunut enemmänkin tulijoita.

Aikataulusyistä tämä Heiskaset-lehden kakkosnumero ilmestyy vasta nyt joulun alla. Valitettavasti emme pystyneet julkaisemaan kuluvana vuonna kolme lehteä. Ensi vuonna on tulossa sitten namia: Heiskaset erikoisleh-

ti ilmestyy kevätpuolella ja siinä käsitellään edellä mainittua Heiskasten alkujuurien tutkimusta. Lehden on lupautunut meille koamaan Kaija Heiskanen.

Kuluva vuosi on ollut säiden suhteen oikukas. Kevät oli myöhässä, eikä kesäkään ollut hellepäivillä pilattu. Syksy taas on ollut kohtalaisen lämmin ja sateinen. Ensilumet saivat ja sulivat etelässäkin jo lokakuun lopulla. Nyt marraskuun viimeisellä viikolla keli on vaihdellut sankan lumi- ja vesisateen välillä.

Kaikesta huolimatta, oikein miellyttävää joulunalusaiakaa kaikille lukijoille!

Kotkassa marraskuussa 2017

Hannu Heiskanen

puheenjohtaja

Heiskasten sukuseura ry.

Toimituksen palsta

Tervetuloa lukemaan uunituoretta Heiskaset-lehteä. Tämä lehti on tuhti kaksoisnumero (2-3/2017). Valitettavasti omat työaika-
tauluni olivat alkusyksystä erittäin kiireiset, minkä vuoksi alkuperäinen numero 2 viivästyi niin paljon, että katsoimme parhaaksi tehdä tämän kaksoisnumeron. Pahoitteluni tästä viivästyksestä.

Käsissäsi oleva kaksoisnumero onkin siten poikkeuksellisen pullollaan mielenkiintoisia juttuja laajalla skaalalla. Joululehtemme perinteiset joulusanat on kirjoittanut tällä kertaa Tiina Reijonen ja ne ovatkin erityisen koskettavat. Tässä lehdessä viemme lukijan niin Porosalmelle tientekoon, Pohjois-Koreaan kuin peräti avaruuteenkin. Ja tietysti Kotkaan, jonne kokoonnuimme elokuussa sukukokoukseen ja kesäjuhlaan. Tapaaminen oli kaikin puolin onnistunut ja sai runsaasti positiivista palautetta. Kannattaa lukea juttumme elokuisen Heiskas-viikonlopun tapahtumista. Sukukokouksessa valittiin seuralle hallitus vuosille 2017-19. Uutena jäsenenä mukaan tuli Liisa Heiskanen Turusta ja esitlemme hänet tässä lehdessä.

Tapaamisessa pääesiintyjänä oli sukututki-

ja Ari Kolehmainen, joka on saanut valmiiksi tutkimuksensa sukumme alkuvaiheista. Tästä on seuramme sukututkimusvastaava Hannu Heiskanen kirjoittanut lyhyen yhteenvedon tähän lehteen. Julkaisemme koko raportin ensi keväänä Heiskaset-lehden erikoisnumerona.

Vuoden Heiskaseksi 2017 valittiin pitkäaikainen sihteerimme, suvun ottopojaksi tituleerattu Jorma Heikkilä. Meille muistoksi hän riimitteli runon kokemuksistaan – näin hienosti voi sukumme historiaa dokumentoida lyriikan keinoin!

Kiitokset kaikille lehteen kirjoittaneille, tietoja lähettäneille sekä lehden taittaneelle Susan Wilanderille. Ilman teitä tämä numero ei olisi olemassa. Lähettäkää jatkossakin juttujanne julkaistavaksi!

Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta kaikille lehden lukijoille ja perheillemme!

Perttu Kähäri

Heiskaset-lehden päätoimittaja

Heiskaset-lehti

Seuraava lehti ilmestyy huhtikuussa 2018. Lehteen tarkoitettu aineisto pyydetään lähettämään 28.2.2018 mennessä päätoimittajalle: Perttu Kähäri, perttu.kahari@aalto.fi.

Lähetäthän tekstit mieluiten Word-tiedostoina. Kuvien tulisi olla resoluutioltaan min. 300 dpi.

Kaikki sukuseuraan ja Heiskasiin liittyvä aineisto teksteineen ja kuvineen on tervetullutta. Varmistathan, että tekstien ja kuvien julkaisuun on lupa. Lisäksi Sukuseuran arkistoon voidaan tallentaa Heiskasten suvun aineistoa: asiakirjoja, kirjeitä, valokuvia jne.

Joulun laulu

Tarinaltaan kiehtovin kaikista ihanista joululauluista on Suutari ja vieras (sävel ja sanat Pekka Ruuska, 1988). Siinä kerrotaan köyhästä ja lempeästä suutarista, joka on saanut lupauksen, että Mestari on tulossa heille kylään. Hän odottaa kovasti mieluisaa vierasta tulevaksi. Hänen ovelleen tulee ensin köyhä nainen lapsen kanssa kylmissään. Suutari pyytää naisen ja lapsen sisään, kertoo odottavansa Mestaria, tarjoaa heille syömistä ja juomista, ja pyytää odottamaan kanssaan. Jälleen oveen koputetaan ja tällä kertaa sisään tulee pummi mikä lie, nälissään ja yksin. Suutari pyytää hänetkin sisään istumaan ja odottamaan hänen kanssaan tärkeää vierasta, tarjoten kuumaa keittoa. Illan kuluessa tulee vielä juoppo naapurikin ovelle, joka on unhotanut avaimensa kotiin. Naapuri on myös tervetullut odottamaan suutarin luo.

Illalla myöhään suutari huokaisee pettynään, että Mestari ei tullutkaan hänen luokseen. Unessa Mestari sanoi hänelle, että kävin tänään luonasi kolmesti.

Suutarilla ei ollut ainakaan yksinäistä jou-

lu yönä, mukava odottaa muiden kanssa. Ilta meni eri tavalla, kun oli kuviteltu, mutta tuskin huonosti. Moni asia voi mennä meidänkin joulun valmisteluissa pieleen, ylimääräinen lasku yllättää, tai musta maa ja sateinen joulu masentavat. Mutta lapsi joka syntyi tallissa, nukkumapaikkanaan eläinten ruoka-astia, ei vaadi meiltä missään kohtaa täydellisyyttä, ei tarjoamisissa tai ”joulufileiksessä” tai täydellisissä lahjoissa. Joulun lapsi saapuu juuri tähän keskeneräisyyteen ja riittämättömyyden tunteeseen, elämän pettymyksiin ja haasteisiin.

Joulun lapsi, Mestari, Maailman Vapahtaja haluaa tulla sinunkin vieraaksesi tänä jouluna. Jos vain haluat ottaa Hänet vastaan. Kaikki se, mikä elämässä on kaunista ja hyvää, alkoi jouluna. Pyhyys, armo, ilo, rakkaus, anteeksianto. Kaikki se, mitä minä tarvitsen arkielämässä, on tarjolla joulun sanomassa.

Tiina Reijonen

Heiskasten sukututkimus- ja DNA-projekti valmistunut

Heiskasten sukuseuran kaksivuotinen sukututkimusprojekti on nyt valmistunut. Sen tekijä su-kututkija Ari Kolehmainen esitteli tuloksia kesän sukutapaamisessa Kotkas-sa 12.8.2017. Itse raportti on selventävine taulukoineen ja kuvineen yli kaksikymmen-täsivuinen ja se on tarkoi-tus julkaista seuralaisille tulevan vuoden aikana stilisoituna ja kansantajuistettuna Heiskaset-lehden erillispainoksena. Seuramme ansioitunut sukututkija Kaija Heiskanen on luvannut tehdä meille kyseisen julkaisun. Seuraavas-sa tiivistelmä Ari Kolehmaisen esityksen pääkohdista.

Heiskasten kolme isälinjaa

Toistaiseksi testatuista Heiskasista on kol-me erillistä isälinjaa: Joroisten Häyri-län Heis-kaset, Joroisniemen Heiskaset ja Tuusniemen Heiskaset. Näillä kolmella Heiskas-suvulla ei ole isälinjaista sukulaisuutta keskenään. Kai-ki kolme linjaa ovat kuitenkin johdettavissa vanhoihin kantaisiin 1500-luvulle, joten ky-seessä eivät siten ole tuoreet isälinjan poik-keamat. Sukulaisuus voi tulla varhain naisten puolelta, tai kaikki Heiskaset ovat sittenkin erillisiä sukuja.

Heiskasten DNA-tuloksista

Joroisten Häyri-län kylältä lähtöisin oleva Heiskasten suku on Etelä-Savossa erittäin

yleistä N-haploryhmän ns. karjalaishaaraa N-CTS7189. Sukunimi Heiskanen on synty-nyt kuitenkin vasta Savossa. Joroisten seudul-la on myös paljon kyseistä alahaaraa. Suku-haaran kantaisä on vielä nimeltä tuntematon, mutta hänen poikiaan ovat 1500-luvun alussa syntyneet Tahvo, Reko ja Lauri Heiskanen.

Joroisten Joroisniemen kylälle yhdistyy Pekka Heiskasen (s. noin 1490) suku, joka on alueella selvästi harvinaisempaa N-hap-lon toista karjalaishaaraa N-Z1941. Tämän ja edellä esitetyn sukuhaaran välinen isälinjai-nen sukulaisuus on noin 2000 vuoden päässä, eli ne eivät siten ole isälinjaisesti samaa Heis-kasten sukua.

Tuusniemen (myöh. Vehmersalmen) Enonlahden Heiskasten sukuhaara on joh-dettavissa varmuudella n. 1570 syntyneeseen

Paavo Heiskaseen. Olisiko Paavo sitten aieman isännän tyttärenpoika? Todennäköisesti hän ei kuitenkaan ole ollut suoran mieslinjan jälkeläinen. Tähän ja muihin mielenkiintoiisiin avoimiin kysymyksiin antaa Heiskaset-erikoislehti vuonna 2018 vastauksen. Muista tarkkailla postiasi!

Lisää Heiskasia DNA-testeihin

Lukuisista Heiskasten sukuhaaroista (myös edellä esiteltujen päähaarojen alahaaroista) puuttuu yhä isälinjainen Y-kromosomin DNA-testi. Lisätulosten avulla kuva Heiskasten alkuvaiheista ja sukuhaarojen välisistä suhteista tarkentuu ja viimeisetkin sukuhaarat löytävät paikan sukukartalla. Testejä tarvitaan erityisesti lisää Leppävirran haaroista (huom! aiemmin testattu oletettu Leppävirran haara menikin Heinäveden Heiskasiin), Karjalan haaroista (Pyhäjärvi, Impilahti, Ruskeala, Pälkjärvi, Ilomantsi) ja Tuusniemen haarasta. Mikäli olet miespuolinen Heiskanen em. sukuhaaroista ja haluat antaa panoksesi tälle meitä kaikkia kiinnostavalle asialle, oletan yhteydessä meikäläiseen. Seura on budjetoinut rahaa lisänäytteidenottoa varten, joten

itsellesi ei koidu näytteenannosta minkäänlaisia kuluja.

Heiskasten tutkimuksen jatko

Sukuseuran hallitus on saanut Ari Kolehmaiselta tarjouksen Heiskasten sukututkimuksen jatkosta. Tähän kuuluu myöhemmin alkavien Heiskas-sukuhaarojen yhdistäminen aiemmin tutkittuihin ja DNA-projektin jatkaminen. Mikäli hallitus päättää jatkaa tutkimusta, myös tämä ensimmäinen tutkimusraportti tulee siten täydentymään ja tutkimustulokset tarkentumaan kun on mahdollisuus käyttää asioiden selvittämiseen enemmän aikaa ja rahaa.

Hannu Heiskanen
Sukututkimusvastaava

Lähteet:
https://fi.wikipedia.org/wiki/Ihmisen_haploryh%C3%A4n_tyyppi

Suomi 100 vuotta

Itsenäisyyspäivän vastaanotto, piirtänyt Ingrid Kähäri, 10 vuotta.

Markku Heiskanen ja Pohjois-Korea

Kuva yliopiston Hoover-instituutissa pidetystä konferenssista. Äärimmäisenä vasemmalla toinen konferenssin puheenjohtajista, Yhdysvaltain entinen ulkoministeri George Schultz ja äärimmäisenä oikealla toinen puheenjohtaja, Yhdysvaltain entinen puolustusministeri William Perry.

Sukuseuramme entinen puheenjohtaja Markku K. Heiskanen osallistuu eläkkeellä olevana diplomaattina kansainväliseen projektiin, jossa pyritään löytämään rauhanomainen ratkaisu Pohjois-Korean ydinaseohjelman aiheuttamaan kansainväliseen kriisiin. Markku osallistui viime vuoden kesäkuussa Stanfordin yliopistossa järjestettyyn, aiheita käsitelleeseen huipputason konferenssiin. Markku oli yksi konferenssin pääpuhujista aiheenaan 'ETYK-prosessin kokemusten hyödyntäminen Pohjois-Korean kriisin ratkaisussa'. Kalifornian Piilaaksossa sijaitseva Stanford on vastikään luokiteltu maailman toiseksi parhaaksi yliopistoksi.

Hoover-instituutti Stanfordin yliopistossa.

Kotkan sukutapaaminen

Sukuseuramme kokoontui elokuisena viikonloppuna Kotkaan, savolaisten Amerikkaan. Ohjelmassa oli niin virallinen sukukokous, iltajuhla kuin runsaasti muuta ohjelmaa, joka tutustutti meidät Kotkan nähtävyyksiin.

Tapaamispaikkana Merikeskus Vellamo

Tapaamisemme alkoi Merikeskus Vellamossa, jossa Aino Laakso ja Paula Era-
ma-Kuosmanen toivottivat osallistujat tervetulleiksi ja jakoivat tapahtuman materiaalit. Kaiken kaikkiaan osallistujia saapui paikalle noin viisikymmentä. Ennen tapahtumien alkua oli hyvä mahdollisuus tutustua upeaan Merikeskus Vellamoon, joka on vuonna 2008 Kotkan Kantasatamaan valmistunut rakennus, joka lienee tunnetuin siellä sijaitsevasta Suomen merimuseosta. Tällä kertaa oman perheeni vei mukanaan Andy Bestin ja Merja Puustisen näyttely *Come Hell or High Water* ja erityisesti sen suuri, ilmatäytteinen installaatio

Rip tide, jossa kävijät saivat tulla osaksi teosta, joka herätteli kohtaamaan Itämeren huonon tilan. Ennen kokousta koko sukujuhlaseuramme nautti maukkaan lounaan ravintola Laakongissa.

Seuralle uudet säännöt

Varsinaisen sukkokokouksen avasi puheenjohtaja Hannu Heiskanen kertomalla Kotkasta, jonka jälkeen laulettiin Savolaisten laulu. Sen jälkeen päästiinkin jo varsinaisten kokousasioiden pariin. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Markku Heiskanen, joka vei kokouksen läpi varmalla kädellä ja samalla yleisön huomioon ottaen. Eikä ihme, onhan mies vanhana diplomaattina tottunut monen-moisiin neuvottelupöytiin. Sihteerin tehtävää hoiti eleettömän varmasti Jorma Heikkilä. Kokouksessa käytiin läpi tilinpäätökset ja toimintakertomukset vuosilta 2016-17 sekä toiminnantarkastajien kertomukset

Hannu Heiskasen sekä taloudenhoitaja Kauko Hotin toimesta. Kokousväki totesi asiat hyvin hoidetuiksi, vahvisti ne ja myönsi tilivelvollisille vastuuvapauden. Kokouksessa hyväksyttiin myös toimintasuunnitelma ja talousarvio vuosille 2017-19. Toimintaa tullaan jatkamaan entiseen, hyväksi todettuun malliin. Erityisinä huomion kohteina ovat jäsenmäärän ylläpitäminen, viestintä jäsenille niin lehden avulla kuin sähköisestikin sekä kiinnostavien sukutapahtumien järjestäminen.

Seuran varapuheenjohtaja Perttu Kähäri esitteli hallituksen esityksen uusiksi säännöiksi, joista keskusteltiin ja jotka hyväksyttiin. Muutoksista on tarkemmin seuraavassa lehdessä, kun säännöt saadaan vietyä hyväksytysti yhdistysrekisteriin. Kokouksessa valittiin vielä sukuseuralle uusi hallitus, jonka kokoonpano ja yhteystiedot löytyvät lehden loppupuolelta. Toiminnantarkastajaksi valittiin Kaija Heiskanen ja varamieheksi Timo Heiskanen.

Merenkulun historiaa

Sukukokouksen jälkeen pidimme ansaitun kahvitauon, jonka jälkeen kuulumme tilaisuuden pääpuhujaa, sukututkija Ari Kolehmais-ta. Hän kertoi vasta valmistuneesta työstään, jossa hän on pyrkinyt yhdistämään Heiskasten sukuhaaroja DNA-tutkimuksen avulla ja muilla keinoin. Tästä on tarkempi juttu toisaalla tässä lehdessä ja julkaisemme myös Heiskaset-lehden erikoisnumeron aiheesta ensi vuonna.

Esitelmän jälkeen oli vielä vuorossa tutustuminen Suomen merimuseoon, joka on Suomen kansallinen merimuseo. Museon hieno päänäyttely ”Pohjantähti, Etelän risti” kertoo merenkulun historiasta ja nykypäivästä teemoittain. Opastetulla kierroksella ja itse museoon tutustuen opimme paljon Suomen merenkulusta, joka on keskeinen niin Kotkan historiassa kuin nykypäivässäkkin. Olisipa vai

Hannu Heiskanen ja Orvokki Weckström sankarihaudalla.

ollut enemmän aikaa tässä hienossa museos-sa!

Osan osallistujista poistuessa tässä vaiheessa joukko kokoustajia kävi laskemassa kukkalaitteen sankarihaudoille Kotkan kirkkopuistossa. Kauniissa kukkakimpussa oli koskettava teksti, jossa muistettiin isänmaamme sankareita. Seppeleen sankaripatsaan juu-relle laskivat puheenjohtaja Hannu Heiskanen ja hallituksen jäsen Orvokki Weckström.

Ilta merimieskapakka Kairossa

Iltajuhlapaikaksi oli valittu mikäpäs muu kuin paikallinen legendaarinen merimiesravintola Kairo. Tilaisuuden aluksi huudettiin kolminkertainen eläköön-huudon Heiskasten sukuseuralle. Tämän jälkeen oli vuorossa maittävä merihenkinen päivällinen, jonka nauttimista tahditti paikallinen trubaduuri Max Paananen Kotka-aiheisella musiikilla.

Tuusniemen Heiskasista polveutuva kotkalainen Tarja Vekkelin kertoi niin Kotkan,

Tarja Vekeli

kuin ravintola Kaironkin historiasta hauskalla ja elävällä tyylillään. Saimme kuulla että Kairo oli aikoinaan todella pahamaineinen paikka useastakin syystä. Kieltolain aikaan siellä nimittäin tarjottiin ”kovaa teetä” ja poikaystävät kielsivät daamejaan vielä 1980-luvulla menemästä Kairoon omin päin bänksien uhall!

Välillä kuultiin taas mukavaa elävää musiikkia ja sitten käytiin melkoisen vaikeaksi osoittautunut ”Heiskaset-knoppivisa”. Kahdestatoista visaisesta Heiskas-aiheisesta kysymyksestä parhaaksi tietäjäksi nousi yhdeksällä oikealla vastauksellaan Raija Heiskanen. Voittaja palkittiin verevää savolaista huumoria viljelevällä leikekirjalla. Tietäisitkö sinä muuten kumpia on suomessa enemmän: Heiskasia vai saamelaisia?

Seuraavaksi oli ohjelmassa vuorossa vuoden Heiskanen 2017 -julkistus. Tämän himoitun tittelin pokkasi tilaisuudessa pitkäaikainen seuramme sihteeri Jorma Heikkilä, jonka saavutuksista kerrotaan tarkemmin toisaalla tässä lehdessä. Jorma itse oli valin-

Max Paananen

nastaan suuresti yllättynyt ja iloinen. Kiitospuheessaan hän luonnehti seuran hallituksessa noinkin pitkää viihtymistään mukavalla yhdessäololla ja hauskalla Heiskas seuralla!

Tämän jälkeen Kotkassa lapsuutensa viettänyt Voitto Heiskanen kertoili hauskein sanankääntein entisaikain elämästä Kotkan seuduilla. Hänen kertomuksessaan korostui etenkin paikallisten asukkaitten viehtymys viettää vapaa-aikaa kaupungin edustan lähi-saarissa. Etenkin Lehmä-saaren kauniit hiekkarannat viehättivät kaupunkilaisia. Jokaisella kotkalaisella kuului olla aikoinaan vene, kuten myös paikallisella kuuluisuudella Junnu Vainiolla, joka kuului vakituisiin Lehmässä kävijöihin.

Viimeisen miellyttävän musiikkisetin jälkeen oli vuorossa illan päättävä yllätyksellinen kohokohta: Midnight Special. Sukuseuran hallituksen jäsenistä koottu teatteri- ja kabareeseurue esitti nostalgisen Valehtelijoiden Klabin, aitoon 80-luvun henkeen. Hannu ”Heguli” Heiskanen arvuutteli klabilaisilta

erilaisten vanhojen esineiden käyttötarkoituksia. Myös yleisö sai arvailla ja lisäksi yleisön piti antaa mielipiteensä kunkin esineen mielikuvituksellisimmasta selityksestä. Valehtelevina hahmoina esiintyivät virtuoosimaiset: Komisario Pulma (Jorma Heikkilä), Allu Kaponen (Aino Laakso), Räkä Pääkkönen (Orvokki Weckström), Umpi Tunneli (Paula Erama-Kuosmanen) ja Iivana Slobo (Kauko Hotti). Yleisö tuntui pitävän kovasti hahmojen spontaaneista esityksistä, sillä tätä esitystä ei ollut harjoiteltu lainkaan aiemmin. Parhaat esiintyjät ja kommentoijat luvattiin palkita sunnuntaiaamuna Venäjän keisarin audienssin yhteydessä Langinkosken keisarillisella kalamajalla.

Tapaaminen keisarin kanssa

Sukutapaamisemme toinen päivä alkoi tapaamisella itse keisarin kanssa. Kokoonnuimme sunnuntaiaamuna Kymijoen Langinkoskelle, jossa meitä odotti koko Venäjän

imperaattori ja Suomen suuriruhtinas, tsaari Aleksanteri III. Tapaaminen oli hyvin lämminhenkinen ja monarkki oli iloinen, että olimme tulleet häntä tapaamaan. Langinkosken kalastusmaja on rakennettu hänen aloitteestaan vuosina 1888-89 mainiolle lohiapajalle. Aleksanteri III vietti majalla paljon aikaa perheineen kalastaen itsekin. Muina aikoina majalla kalastettiin lohia, jotka vietiin Pietariin hovin käyttöön. Aleksanteri III kuoli kuitenkin jo 1894 ja maja jäi vähälle käytölle. Vasta viime vuosina se on taas kunnostettu ja valjastettu hienoksi matkailukohteeksi Langinkoski-seuran toimesta. Meidän hyvin aitona roolioppaanamme toimi museon intendentti Hannu Saarinen.

Tuurimoottorilla Varissaareen

Kotkassa kun ollaan, jatkoivat sukuseuralaiset seuraavaksi merelle. Otimme Sapokasta tuurimoottorin Varissaareen. Onneksi edellisiltana riehunut vuoden ellei peräti

Raija Heiskanen voitti Heiskaset-knoppivisan.

Vuoden Heiskanen Jorma Heikkilä, kukkaistytty Paula Erama-Kuosmanen ja illan juontaja Hannu Heiskanen.

vuosikymmenen hurjin myrsky oli laantunut, vaikka saaren avomeren puolella tuuli olikin vielä navakka. Myrskyn merkit näkyivät vielä saarella, jossa nautimme maukkaan lohikeit-
tolounaan. Saimme myös Tarja Vekkeliltä asi-
antuntevan perehdytyksen niin linnoitussaa-

ren historiaan kuin Ruotsinsalmen taistelujen tapahtumiin.

Kotkan edustalla käytiin kaksi merkittä-
vää meritaistelua Ruotsin ja Venäjän välillä
vuosina 1789 ja 1790. Ensimmäisen taistelun
Ruotsi hävisi nolosti ja menetti mm. lippu-
laivansa. Toinen taistelu on suurin Itämerellä
koskaan käyty meritaistelu. Venäjän hyök-
käysarmeijaan kuului 273 alusta ja Ruotsin
laivasto käsitti 195 alusta ja 12 500 miestä.
Tämän taistelun Ruotsi voitti loistokkaasti ja
taistelun vuosipäivää 9. heinäkuuta vietetään
edelleen Suomen merivoimien vuosipäivänä.
Taistelu johti myös Ruotsinsalmen ja Kymin-
linnan linnoitusten rakentamiseen ja siten
Kotkan kaupungin syntyyn.

Me sen sijaan palasimme kaupunkiin ja tu-
tustuimme vielä Maretariumiin, joka esittelee
akvaarioissaan lähes kaikki Suomessa esiin-
tyvät 60 kalalajia. Kävinpä itse vielä ennen
kotimatkaa kävelemässä akvaarion vieressä
olevassa Sapokan vesipuistossa. Se on mo-
neen kertaan palkittu kaupunkilaisten hieno
virkistyskohde, jossa on mm. 20 metriä kor-
kea vesiputous.

Valehtelijoiden Klubi vanhdissa.

Tuurimoottorilla Varissaareen.

Tyytyväiset osallistujat

Suuret kiitokset kaikilta mukana olleilta järjestelytoimikunnalle, johon kuuluivat kotkalaiset Hannu Heiskanen ja Voitto Heiskanen sekä Kotkan hyvin tunteva Kauko Hotti. Paikallistuntemus oli selvästi hyväksi, sillä niin hienon ja toimivan ohjelmakokonaisuuden kolmikko oli laatinut. Jäseniltä tulikin paljon positiivista palautetta tapahtumasta.

Perttu Kähäri ja Hannu Heiskanen

Tapaaminen tsaarin kanssa.

Tuusniemen Heiskaset vuosisatojen saatossa

Osa 30

Hannu Heiskasen jo yhdettätoista vuotta jatkunut fiktiivinen jatkokertomus muinaisista Tuusniemen Heiskasista, jossa on kuitenkin ”tottuutta sitteeks”.

Tapahtui edellisessä jaksossa:

Honka Matti oli käynyt kylillä ja kuullut, että veli venäläinen oli jälleen kerran uhkaamassa armasta synnyinmaatamme ja tulossa sotajoukkoineen suloisille Savonmaille. Sen aikaisesta informaation kulusta johtuen etenkin syrjäkyläläiset eivät olleet tarkemmin tietoisia sotamanöövereistä. Toki pastori kuulutti kirkossa tapahtumasta, mutta tieto tuli enemmänkin puskaradion kautta erilaisina huhuina ja juoruina.

Vieraan vallan alle

Suomesta tuli siis rauhanteon jälkeen Venäjän keisarikunnan alainen autonominen suuriruhtinaskunta. Maata johti Venäjän keisarin nimittämä kenraalikuvernööri, ensimmäisenä suomalainen J.M. Sprengtporten. Kuopio säilyi maaherran residenssikaupunkina ja niin sanottu Vanha-Suomi, eli kahdessa edellisessä sodassa menetetyt Karjalan- ja Kaakkois-Suomen alueet palautettiin muun valtakunnan yhteyteen vuonna 1812. Tämä olikin uudelta vallanpitäjältä taitava psykologinen veto, sillä tuskin koskaan historiassa voittajavaltio luovutti vapaaehtoisesti alueitaan pois suorasta hallinnastaan!

Samoihin aikoihin maailman valtapoliitikka oli taas muuttunut ja ranskalainen Napoleon Bonaparte hyökkäsi suurieleisesti laajalle Venäjän maalle.

Tästä maailmanhistoriallisesta tapahtumasta Matti oli kuullut kirkolla käydessään.

- Kyllä se sekkii viuhake riekkuu kaakana itäesillä maella. Mutta sano mun sanoneen, että kyllä se palloo kohta takasin häntä koepiin välissä vilikkuin, sanaili Honka-Matti talonjoukolle aamulla pihatöihin lähtiessään.

- Sua tiijä, jos se kumminnii voettaa, pyssyykö ryssän valta sillo

Suomes-

sa vielä pitkäänii? Arvuutteli Erkki.

- Ee passoo nuolasta, ennenko tipahtaa, kommentoi hän, viimeisenä toiveenaan Venäjänvallan murtumisesta. Erkkiin oli syöpynyt syvä Ryssäviha, joka muistutti häntä romustelevalle polven muodossa alati päivin öin.

Elämä jatkui kuitenkin niin Enonsalossa kuin muussakin valtakunnassa vallanvaihdoista huolimatta lähes täysin normaaleilla uomillaan. Ruotsin lait ja asetukset säilyivät Suomessa vielä pitkään voimassa. Venäjän rupla tuli Ruotsin rahan rinnalle maksuvälineeksi, vaikkakin aluksi rahvas vierasti uuden rahan käyttöä. Kaikki hallinnolliset ja kirkolliset toimitukset hoidettiin rauhanteon jälkeen keskeytymättä vanhaan malliin.

Honka-Matin tuli nyt vihdoin aika viedä Turusen Reetta vihille. Heinäkuun puolivälissä vuonna 1810 he soutelivatkin Tuusniemelle, pastori Gröhnin luo vihittäväksi. Nyt ei enää pidetty suuria häitä, vihkiminen tapahtui vaivihkaa pappilassa ja pariskunta souteli illan mittaan takaisin kotiinsa.

- Tuljaa sekkii asja hoejettua, eepää tarvii ruveta Pikku- Matista ruokkoja makselemaa, velmuili Honka-Matti juuri vihitylle vaimolleen..

Heiskaset 2-3/2017

- Pijähä leipälinkkuasj pienemmällä. Pitkääh-
hä tuota saattii asijan kanssa vätkyillä, kom-
mentoi tuore vaimo onnellisena morsiona.
Näin ollen epävarmuus emännän paikasta
poistui lopullisesti hänen mielestään ja hän
saattoi nauttia täysin siemauksin karun elä-
män vähistä ihanuuksista. Enää ei kylillä
kuultaisi ilkeitä juoruiluja heidän salasuhtees-
taan, vaan hän oli virallisesti talon emäntä. Ja
se oli jotain se!

Myös ruotusotilaat palailivat sodasta pik-
kuhiljaa kotikonnuilleen. Enonsalonkin ruo-
tumies Olli Juvonen, Ruotu-Olli, joksi häntä
ruvettiin kutsumaan, palasi monivuotiselta
sotaretkeltään takaisin. Etenkin pikkupoikia
sotaretken vaiheet kiinnostivat verrattomas-
ti, mutta kyllä aikuisetkin miehet kuuntelivat
mielellään millaista oli olla merimaissa ja hais-
tella ruudin käryä taiston tuimassa tuoksina-
sa. Ruotu-Ollista tuli hetkeksi kylän todelli-
nen julkkis, jolla oli kerrottavanaan sellaisia
asioita, joista monet muut eivät tienneet mi-
tään. Hän kertoili jännittäviä tarinoita mm.
Toivalan- ja Koljonvirran taisteluista. Myös
Uumajassa Sandelsin sanomat viimeiset jää-
hyväissanat Suomen armeijan sotilaille olivat
pärtyneet lähtemättömästi hänen mieleensä.
- Tulukeeha muoskattii kuulolle, ko Ruo-
tu-Olli huastoo hölöppyyttee niitä sotajut-
tujaa, komensi Honka-Matti poikiaan tämän
tultua kylikkääksi Honkalaan eräänä lauantai
iltana.

Pyytämättäkin keskenkasvuiset pojat pö-
käsivät innolla kuulemaan näitä ihmeellisiä
tarinoita, joista he saivat valtavasti virikkeitä
nuojakointiinsa. Kuka oli milloinkin Sandels
ja kuka Duncker heidän leikeissään, myös
keisarit Napoleon ja Aleksanteri vilahtelivat
poikajoukon mielikuvituksellisissa tussarilei-
keissä tuhkatiheään mukana.

- Olj se melekone sualis, mikä myö suatii tu-
hottuva siellä Paakarlaken ylläkössä. Souvettii
Kalloo pitki ryssiin selustaa ja yhytettii niihen
iso kolonna. Usseimmat ryssät tapettii siuhe

*Ruotu-Olli näyttää sodassa saamaansa haavaa.
(Lähde: Kansallislageria. Albert Edelfelt: Ori-
ginalipiirustus Vänrikki Stoolin tarinain kuvituk-
seen)*

paekkaa ja loput pötältj pakkoo. Kaekki roe-
nat mitä vua mukkaan suatiin otettiin vennei-
siin ja loput ollii sitte jo pakko tuhota. Siinä
pit ampuva roukuttoo kymmenittäen hyviä
hevosiaae poes vihulaesen käättöstä. Heinee ja
jyviä poltettii moniaita isoja huasijoeta. Olj se
vua semmone revohka se. Kertoili verratto-
mat puhelahjat omaava, tosin hieman päänsä
palelluttanut, Ruotu-Olli.

- Onko ne Lyttät ollenkaan immeitiä, us-
kaltautui kysymään Ollilta ensimmäise-
nä vielä lässyttäen puhuva Pikku-Matti.
- Ee ne mittää immeisiä ou, vihulaesia vuan.
Niitä suap tappoo kuka vuan ensiks ehtii, is-
kosti Ruotu-Olli ryssävihaa uoskeihin pojan-
vilkunoihin.

- Elähä Olli iha tuollasia penskoelle kaelo-

ta, tiijä vaekka mölläättävät jottaen herroen kuulle, sillo ollaannii umpkusessa joka sorkka, siunaili Reetta.

- Minä sitä en ryssän kyttärlöetä kumartele, se o' vissi tosj, totesi Ruotu-Olli tähän tormakasti.

- Huoleto o' hevoseton poeka, kommentoi tähän jo hieman vakavoitunut isäntämies Honka-Matti.

Keisarin lempeät hallinnolliset otteet sulativat vähitellen suomalaisten epäluulot venäläisiä valtiaita kohtaan. Jopa Vanhan-Suomen lahjoitusmaat valtio sai pakkolunastaa venäläisiltä aatelisilta pois ja näin ollen talonpojat saivat myös Karjalassa omat viljelysmaansa takaisin, joskin korvausta vastaan. Suomen aatelisille avautui runsaasti virkapaikkoja kotimaan laajentuvassa hallintokoneistossa, upseerit saattoivat luoda komean sotilas-

ran suuressa Venäjän armeijassa, porvaristo oli tyytyväinen uusien suurten markkinoiden avautumisesta Venäjällä ja talonpoikienkin rasitusta kevensi ruotuarmeijan lakkauttaminen sekä entisten verorästien anteeksiantaminen. Yleinen tyytyväisyys alkoi pikkuhiljaa vallita valtakunnassa, vain vähäosaisimmat ja entiset ruotusotilaat sekä sotaorvot ja -lesket eivät tunteneet asemansa parantuvan, päinvastoin.

Jatkuu seuraavassa numerossa...

MURRESANOJEN SELVENNÖKSIÄ:

Viuhake	Häilähtelevä, epäluotettava henkilö
Riekkua	Riehua, ilkkua toisten vahinkoa
Romustella	Kolottaa, särkeä, tuntea kipua
Ruokko	Elatusmaksu
Leipälinkku	Suu ja huulet ”purukopsa”
Vätkyillä	Vastustaa, viivytellä, olla vastahangassa
Muoska	Lapsesta käytetty nimitys
Huastoo hölöppyyttee	Puhua paljon ja epäselvästi
Kylikäs	Kyläilijä, vierailija
Nuojakoida	Telmiä, nujuta, leikkiä
Kolonna	Sotilasajoneuvojen rivistö, saattue, kuormasto
Huasijoeta	Heinähaasia (kuorma)
Uoski	Keskenkasvuinen poika
Umpkusessa	Kiikissä, kiipelissä, vaikeuksissa
Ryssän kyttärj	Venäläisten myötäilijä, vakooja
Huoleto o' hevoseton poeka	Sanotaan ihmisestä, jolla ei ole huolenaan omaisuutta huolenaan

Kataja V.A. Heiskasen muistoksi

Warkauden Kassiopeia järjesti 30.7. Härkämäen observatoriolla perinteisen Aurinkopäivän. Yhdistyksen puheenjohtaja Veli-Pekka Hentunen lausui tilaisuuden aloitussanat muistellen samalla professori V.A. Heiskasen, maailmankuulun tiedemiehen ansiokasta elämänsäkaarta, joka sai alkunsa Kangaslammin. Mielenkiintoisen ja mukaansa tempaavan tiedeluennon ”Supernovat” piti emeritus prof. Juha Äystö. Allekirjoittaneella esitetyt asiat menivät välillä yli ymmärryksen, mutta tilalle tuli tietoisuus siitä miten paljon tietoa ja tutkimusta tarvitaan ollaksemme mukana kansainvälisessä tiedemaailmassa.

Suomi 100 -juhlavuoden ja V.A. Heiskasen muistoksi istutettiin pylväskataja lähelle Heiskasen muistomerkkiä. Katajan istuttivat

V. A. Heiskasen tyttärentytär Laura Reinilä, Veli-Pekka Hentunen Kassiopeiasta ja Leena Heiskanen Heiskasten sukuseurasta. Katajan siunasi pastori Arja Päivärinta. Tilaisuus oli hyvin suunniteltu, ohjelma monipuolista sekä laadukasta. Sää oli aurinkoinen ja helteinen, kuten aurinkopäivänä kuuluu ollakin. Toivottamme pitkää ja laadukasta ikää pienelle katajan taimelle!

Leena Heiskanen

Härkämäen observatoriossa voi myös majoittua, omin työtarpein maksua vastaan. Maisema on mahtava ja tähtiä taivasta voi kiikaroida. Tiedustelut ja varaukset: Veli-Pekka Hentunen (puh. 040 7011 625).

Katajaa istuttamassa Laura Reinilä (vas.), Leena Heiskanen ja Veli-Pekka Hentunen.

Sihteeritöiden muistelu

Onpa tässä oltunnakin,
monta viestiä väsätty,
sukuseuran kohtaloista,
elämästä Heiskasien,
kun olin seurahan sidottu,
sihteeriksikin nimetty,
Heiskasten isoon sukuhun,
pariin ihmisten paraiten.

Ajan pitkän sihteerinä,
monivuotisna olinhan,
seitsentoistapa peräti,
vuotta vaille täysikäsen,
laitoin muistiin kertomiset,
päätöksetkin hallitusten,
mitä päättivät jäsenet,
hallituksessa olijat,
asioiden pohdinnoissa,
kiperissä käänthissä.

Kokouksista palailin,
oloihin Orimattilan,
mukanani muistioiset,
mielipiteet kiinnostavat,
sanat yhtehen sovitin,
lausehiksi laadiskelin,
muotoon pöytäkirjasien,
pykälien joukkoisiksi.

Päivisinä seuraavina,
joskus aamurupeemalla,
saipi muodon pöytäkirja,
asun päätösten sisältö.

Näitä tutki seuraavaksi,
katsasteli koostumuksen,
ponteve puheenjohtaja,
muutkin hallituksen jäsenet,
miten tullut kirjatuiksi,
ymmärretyksi puhehet,
kunnes tohtivat sanoa,
hyväksytyksi todeta.

Kysyi joskus kumppanukset,
utelivatpa jäsenet:
Miten viitsit viipyellä,
sihteerinä sinnitellä,
kun on matkat pitkänlaiset,

pimehiä iltasetkin,
kokouksiin saapuskella,
iltakaudet istuskella?

Tunsin kaikki ystäviksi,
sukulaisiksi sopivat,
miehet mieleltä mukavat,
naiset sointuvan sopuisat.

Oli tuttua puheissa,
kaikenlaisia kehuja,
mikä mielelle parasta,
hivelevää tuntehelle.

Nytpä viimein vanhempana,
harmaapartaisna totean,
suru syrjällä sydämen,
vähän virkaten valitan.

Ottopoikana oleillen,
mielellänikin halusin,
Heiskasukuun kuuluskella,
sukupuuta kasvatella,
tunne kasvoipi jaloksi,
joukon nousevan iloksi.

Saattaa olla suotavata,
panna suuta soukemmalle,
väsyä niittäjä tukeva,
heinäsarkain niitännästä,
vaihtuu luontokin välillä,
vuodenaikojen kuluksi,

rauhoittuu rajukin mieli,
mielipitein ehtyessä,
miks'ei miestäkin väsyttä,
vuosikaudet toiminutta.

Nytpä luovun ja lopetan,
toimen viimeisen keralla,
nyt on vuoro nuoremmilla,
kelpaa keskenkasvusetkin,

tulla seuraan toimijoiksi,
Heiskasten sukuseurahan.

Yllättipä ystäväni,
toimijat sukuseurasen,
valitessaan vanhenevan,
suvun ottopoikasensa,
lähtövuoden Heiskaseksi,
täysivaltaisna sukuhun,
mistä kiitos kumppaneille,
sukuseuran ystäville.

Kun on tunne yhtehinen,
suvun tunteen synnyttämä,
siitä syntyypi sisältö,
elämällekin perusta.

Anna ainainen Jumala,
toistekin totinen Luoja,
sukuseuraan toimijoita,
vastuunkannon ystäviä,
että seuramme eläisi,
sukulaisten seurasena,

näillä mailla mainioilla,
Suomen suurilla saloilla,
nuorten joukossa jalossa,
Heiskasien keskuudessa.

Jorma Heikkilä

Liisa Heiskanen uusi hallitusjäsen

Sukuseuran kokouksessa valittiin seuralle hallitus, johon tuli yksi uusi jäsen: Liisa Heiskanen Turusta. Haastattelimme Liisaa Heiskaset-lehteen.

Liisa itse on syntynyt Turussa, mutta hänen sukujuurensa ovat idässä. ”Isäni oli syntyperäinen turkulainen, isoisä Muolaan pitäjältä ja hänen vanhempansa ja suku heitä ennen Tuusniemeltä. Äitini on syntynyt Miehikkälässä ja isoäidin suku on Kannakselta Metsäpirtin pitäjältä. Olen aina pitänyt itseäni sydämeltäni itäsuomalaisena, vaikka olenkin asunut koko ikäni Varsinais-Suomessa”, Liisa kertoo. Liisa on naimisissa Jussin kanssa, joka on töissä Merivoimien esikunnassa Turussa. Jussi on sotilasarvoltaan komentajakapteeni ja toimii työpaikallaan hankepäällikkönä. Liisalla on nuorempi veli, jolla on reilun vuoden ikäinen tytär Iita. ”Osaltamme suku siis jatkuu”, Liisa kertoo iloisena.

Liisa asui pitkään Uudessakaupungissa, jossa hän työskenteli Matkailutoimistossa, Postissa ja R-kioskissa. Täytettyään 40

vuotta hän päätti vaihtaa alaa: ”Hain Turun AMK:hon lukemaan hoitotyötä. Valmistuin sairaanhoitajaksi 2017 ja olen nyt töissä psykiatrian tulosityksikössä Varsinais-Suomen Sairaanhoitopiirissä. Tykkään aivan valtavasti uudesta työstäni ja haaveenani on opiskella vielä lisää, kunhan työkokemusta karttuu vielä vähän”, Liisa kuvaa uravaihdostaan.

Liisan harrastuksiin kuuluvat musiikki ja teatteri, jota hän harrasti 10 vuotta Uudenkaupungin Teatterissa. Musiikki puolestaan on ollut mukana koko ajan, Liisa kertoo. ”Olen käynyt Turussa peruskoulun musiikkiluokalla ja harrastanut soittamista ja laulamista koko ikäni. Isä ja veli ovat myös musikaalisia, veli soittaakin tällä hetkellä

useammassakin bändissä ja toimii Turussa musiikkikaupan myyjänä. Soitin 90-luvun puolessavälissä bassoa Vuokkoset-nimisessä tyttöbändissä, joka suunnittelee pienimuotoista comebackia ensi kesänä.” Liisan muita harrastuksia ovat matkustaminen, kirjoittaminen ja lukeminen sekä teatterissa ja elokuvissa käyminen.

Sukuseurassamme Liisa on ollut jäsenenä jo aiemmin, mutta hallitusjäsenyyden myötä sukuseuratoiminnasta tulee uusi aktiivinen harrastus. ”Tulin mielelläni mukaan sukuseuran toimintaan. Mitä enemmän ikää tulee, sitä enemmän omat juuret kiinnostavat. Tarkoitukseni onkin vielä jonain päivänä käydä Tuusniemellä katselemassa, miltä siellä näyttää”, Liisa kertoo

kiinnostuksestaan ja jatkaa: ”Erityisen kiinnostunut olen ollut isoisäni isoisän Anselmi Heiskasen vaiheista. Anselmi lähti aikanaan Kanadaan ja ehti siellä vielä kahdesti naimisiin. Isoisäni isä Taavettikin käväisi rapakon takana, mutta palasi kotiin, ja meni Muolaan sahalle töihin. Näin ollen hän ratkaisi sen, että isoisäni syntyikin Suomessa ja sukumme jatkuu tänäkin päivänä.”

Tervetuloa mukaan hallitukseen, Liisa!

Perttu Kähäri

Jorma Heikkilä

Vuoden Heiskanen 2017

Heiskasten sukuseura palkitsi seuran pitkäaikaisen sihteerin Jorma Heikkilän tavoitellulla Vuoden Heiskanen –arvonimellä. Palkitseminen tapahtui elokuussa seuran keksätapaamisen iltajuhlassa Merimiesravintola Kairossa Kotkassa.

Jorman ansiot kyseiseen titteliin ovat kiistattomat. Hän on toiminut pyyteettömästi seuramme hallituksen sihteerinä peräti 17 vuoden ajan vuosina 2000-17. Lisäksi hän on ollut sihteerinä useimmissa kyseisen ajanjakson vuosikokouksissa. Seuran asiat ovat pysyneet hyvässä järjestyksessä ja niin toimintakertomukset kuin toimintasuunnitelmatkin ovat syntyneet ammattimaisin ottein hänen terävästä kynästään.

Työuransa Rikosseuraamusviraston ylitarkastajana toiminut Jorma on nykyisin kiireinen eläkeläinen. Hän on toiminut myös useissa muissa luottamustoimissa, kuten esimerkiksi Orimattilan kaupunginvaltuustossa, Helsingin ja Orimattilan kirkkovaltuustoissa ja -neuvostoissa. Jorman harrastuksista voisi mainita kalevalamittaisten runojen riimitelyn ja vapaaehtoisen seurakuntatoiminnan. Runoillaan hän on ilahduttanut meitä useissa eri Heiskasjulkaisuissa ja tilaisuuksissa. Sukuseuraan Jorma kuuluu vaimonsa Leena o.s. Heiskasen kautta, joka polveutuu Heiskasten Suur-Pielisjärven sukuhaarasta.

Ansioistaan Jorma on kutsuttu seuran kunniajäseneksi vuonna 2010 ja hänelle luovutettiin Suku-seurojen keskusliiton kultainen ansiomitali vuonna 2015.

Toivotamme nyt reserviin siirtyvälle, itseään Heiskasten ”ottopojaksi” kutsuvalle Jormalle leppoisia eläkepäiviä ja toivomme toki saavamme jatkossakin nauttia hänen ru-

nosuonen sykinnästään.

Hannu Heiskanen
Puheenjohtaja
Heiskasten sukuseura ry

Järvisydämen Markus Heiskaselle Vuoden kotiseututeko -palkinto

Järvisydän Hotel & Spa Resort

Suomen Kotiseutuliitto on myöntänyt Vuoden kotiseututeko -palkinnon rantasalmaiselle yrittäjälle Markus Heiskaselle Hotel & Spa Resort Järvisydämen rohkeasta ja visionäärisestä uudistustyöstä ja uskosta kotiseudun menestykseen matkailun alalla.

Markus Heiskanen on perheineen luonut Rantasalmen Porosalmelle keskiaikaisuudesta ponnistavan matkailukonseptin jo parikymmentä vuotta sitten, kehittänyt kohdetta paikallisuudesta käsin, ja viimeisimpänä innovaationa on kallioon louhittu Järvikylpylä. Luonnosta ammentavan matkailukohteen toiminta jatkuu jo 11:ttä sukupolvea: ensin kestikievarista matkailutoimintaan ja nyt täysin uudella tavalla, Saimaan vettä hyödyntävällä kylpyläkonseptilla.

Matkailualaan kasvanut

Markus Heiskanen on kasvanut matkailualaan. Järvisydämen perusti aikoinaan hänen isänsä Jari Heiskanen.

Matkailu Rantasalmen Porosalmella alkoi kuitenkin jo vuonna 1658, kun Venäjän tsaari lahjoitti Heiskasen suvun päämiehelle 600 hehtaarin niemekkeen Porosalmelta kiitokseksi hyvästä sotilaspalveluksesta. Lahjoituksen vastineena oli velvoite kestikievarin rakentamisesta ja ylläpidosta.

Kestikievarin pyörittäjänä Markus Heiskanen edustaa suvun yhdeksättä sukupolvea. – Kotiseutu, oma kotitila on rakkain paikka, enkä haluaisi olla missään muualla. Oma Järvisydäntä on ollut mukava tehdä, etenkin kun mukana on ollut isä ja oma perhe.

Paikallisuus on suuressa roolissa Järvisydämen toiminnassa.

– Teemme mahdollisimman paljon paikkali-

sin voimin ja raaka-ainein, ruokalistasta lähtien. Tarjolla on perinteisiä makuja ja savolaista lähiruokaa.

Vahva tahto kotiseudun kehittämiseen

Matkailukeskus Järvisydämen uudistamiseen käytettiin 10 miljoonaa euroa ja kolme vuotta. Kallioon louhittu Järvikylpylä on uudistustyön viimeinen vaihe, joka lisää kohteen ympärivuotisuutta sekä täydentää ison alueen matkailupalveluita.

Vuoden kotiseututeko julkistettiin Jyväskylän Valtakunnallisten kotiseutupäivien avajaisissa perjantaina 11. elokuuta.

Kotiseutuliitto

Sisukkaan suomalaisen muistolle - Kiitos Tie-Jussille Porosalmentiestä!

Kun Suomi täyttää nyt 100 vuotta, on hyvä muistella veteraanien ja sotasankarien lisäksi myös niitä edesmenneitä, joiden työn tuloksista voimme tänä päivänä nauttia.

Porosalmentien asfaltoimishanke on tuonut mieleeni muistoja oman kotikyläni merkimiehestä, jääräpäisestä puurtajasta, ukistani Johannes Heiskasesta (28.8.1893- 22.1.1969). Hänen huikea voimainponnistuksensa; Porosalmentien rakentaminen vuosina 1936-53 omalla kustannuksella ja työllä on mahdollistanut kylän kehityksen, aina nykypäiviin asti.

Arvelen, että tämä asfaltointiutinen saisi ”ukko-Jussin” kääntymään haudassaan, mutta ei suuttumuksesta, vaan ilosta, sillä Porosalmentien rakentaminen oli hänen näkynsä ja intohimonsa. Hänestä tie tarvittiin – ja oli oikeassa. Se pelasti jopa hänen henkensä, kun hänet saatiin kelirikko aikaan hevoskyydillä ajoissa leikkauspöydälle umpisuolen puhjetua vuonna 1939 – vaikka tie oli silloin vasta alkutekijöissä.

Vesikansaa

Heiskaset ovat asuttaneet Porosalmea aina vuodesta 1658 alkaen, jolloin Tahvo Tahvonpoika Heiskanen perheineen muutti tänne syrjäiseen kolkkaan, vesireittien varrelle. Suvun ominaispiirteiksi luonnehditaan itsepäisyyttä ja sisukkuutta ja niitä kyllä tarvittiinkin elannon saamiseksi kivisestä ja kallioisesta maastosta ja järvestä. Kun sisävesiläivät alkoivat kulkea päivittäin Porosalmelle, pysähtyen Heiskalan tilan rantaan rakennetulla laivalaiturilla, elämä helpottui, mutta aikanaan sekin ilo loppui. Soutamalla kuljettiin Mustaanlahteen, josta matkaa jatkettiin kirkolle muilla kulkuneuvoilla, kun maidot piti saada meije-

riin, viljat myllyyn ja kauppa-asiat hoidettua. Talvisin kulku taittui reellä tahi hiihtämällä – vielä silloinkin, kun itse elin lapsuuttani Porosalmella. Aika hurjia tarinoita olen serkuiltani kuullut, miten myrskyssä ja pimeässä piti selviytyä jäätäpaleesta mummilareissuilla – ja kyllähän sitä itsekin alakoululaisena hiihtelin talvisin järven yli koulumatkoja kirkolle, pimeän keskeltä matkaan lähtien, pimeä oli myös metsätaival linja-autolle, Voinsalmitien varteen ja hämärää kotonakin, kun elettiin tuvan Tilley-lampun ja muutaman öljylampun varassa.

Hullun hommaa

Kun Jussi alkoi puhua 1930-luvulla naapureilleen tienteosta, hän sai ankaraa vastustusta ”hullun hommana”, olihan ”vesikansan” elämäntapaan totuttu jo satojen vuosien ajan, joskaan rospuuttoaikana toimivia yhteyksiä ei ollut. Tiehankkeen haasteena ei ollut siis ainoastaan vaikea ja mäkinen maasto, vaan myös paikalliset asukkaat eli muu suku, joka ei tahtonut antaa maitaan käyttöön, saati puutaan kaadettua tielinjan alta. Niitä piti sitten kiertää. ”Joskus tuli kuitenkin niin kova paikka eteen, ettei puuta ollut enää kiertäminen. Jussi ei kuitenkaan olisi ollut Heiskanen, jos hän olisi päänsä puuhun lyönyt. Hän pisti puun tasaiseksi ja kertoi, mihin voi laskun lähettää.”, kertoo Pellervon artikkeli vuodelta 1963 (nro 6, Paavo Korhonen) tiehankkeesta,

joka vastustuksen vuoksi oli alkanut pikkuhiljaa, Heiskasten suvun itsepäisyydellä vuonna 1936. Kaikki neljä poikaa auttoivat isäänsä tietöissä, muuta apua ei juurikaan herunut.

”Myllymatkoillaan isäntä osti jonkin ylimääräisen lapion ja kangen. Hevosta lepuuttaessaan otti Tie-Jussi ensimmäiset erät, täyteli pahimpia kuoppia ja väänteli hankalimpia kiviä syrjään. Samalla hän viitoitteli tulevan tiensä suuntaa. Kanget ja lapiot hän sitten piilotti sopivaan pöheikköön ja jatkoi matkaansa”, Korhonen kirjoittaa.

Ei ole tarvetta!

–”Itselleen teki Johannes tien”, naapurit vähättelivät tiehankkeen merkitystä. Kiitoksen sanaa en muista kuulleen hänen kovasta työstään, keneltäkään koko kylässä. Kotoakin muistan vain äitini äkeät sanat isälleni: ”Ainako sitä pitää tietöihin mennä?”, kun ukko-Jussi tuli pyytämään poikaansa avuksi tientekoon, sillä olisihan sitä työtä ymmärrettävästi riittänyt omassakin taloudessa.

Yksi tiehankkeen vastustajista oli Johannesen veli, kalastaja Eino Heiskanen, joka oli tuumannut asiasta: ”En minä sitä tietä tarvitsel!” Eikä sitten osallistunut siihen millään lailla – paitsi että hän juuri osti kylän ensimmäisen auton ja muistanpa itsekin, miten siinä riitti ihmettelemistä, kun hän huristeli sillä kotimme ohi. Se tapa jäi pitkään elämään, että jokainen auto piti juosta katsomaan ikkunaan.

Ilman avustuksia

Ajokuntoon tie valmistui siis 1953, mutta kunnostaminen ei siihen loppunut. Työ oli verissä, Ukko-Jussi, hevonen, lappio ja rautakanki olivat tuttu näky tienteossa vielä pitkälle 60-luvullakin.

–Jussi on kuin villitty tuohon tiehen, melkein salaa lähti aina työmaalleen, aikalaiset muistelevat yhdessä lehtijutussa.

”Miljoonien arvoinen on Johannes Heiskanen tekemä tie. Toistatuhatta hiekkalastia tarvittiin tälle neljälle kilometrille”, kertoo Kuva posti 29.9.-55. Koko tiehankkeen kustansi siis Johannes Heiskanen omasta kukkarostaan, kolmatta sataa tuhatta vanhaa markkaa se kuulemma maksoi, kun vuosikymmeniä kestäneelle työlle ei laskettu mitään hintaa. Tientekijä hakkautti jopa kilometripylväätkin kohdilleen. ”Työ täytyy tehdä loppuun”, hän tuumasi vain ja piilotti muistokiven tienteostaan salaiseen paikkaan, lisäyksellä ”Ilman avustusta”. Kävipä hän omin luvuin keräämässä pois jopa Voinsalmen tieltä keskelle ajoväylää jääneet kivet, valtion tiemäärärahojen lopahdettua, että saatiin sekin tiepätkä ajokuntoon, kerrotaan tässä Jukan kirjoittamassa lehtiartikkelissa.

Harmejakin tuli tienteosta. Kun tämä tie oli tehty kulkemaan Heiskalan kotiovelta, siitä ajoivat rantaan myös kesähuvila-asukkaat ja kauppa-autokin. Ihmeen kova vääntö piti käydä, ennen kuin uusi tielinjaus saatiin pois kotiportailta ja talon pihapiiri rauhoitettua oman väen käyttöön.

Palvelut pahasta?

Tiehanke on pannut pohtimaan Etelä-Savon kuntien vähenevää väestöä, kun nuoret muuttavat pois työn perässä ja sitä myöten myös yrityselämä kuihtuu – tai jos joku haluaa luoda uutta yritystoimintaa kyliin, valitustulva viivästyttää hankkeita, tuo lisäkustannuksia – tai tappaa halut. Lopulta tämä ”Hiljainen on Kylätie” –unelma kaatuu jokaisen nilkkaan, kun verotulojen vähetessä sote-palveluja karsitaan, kouluja lakkautetaan, kirjastoja suljetaan...

Vaikka Rantasalmenkin asukasluku vähenee, Porosalmella mennään eteenpäin. Tiehanke kertoo uskosta tulevaisuuteen ja työhön. Turistien lisäksi myös asukkaille ja mökkiläisille on tarjolla tasokkaita lähipal-

veluja, aina kylpylää ja kesäteatteria myöten, mikä puolestaan nostaa kaikkien kiinteistöjen arvoa!

Kiitosten paikka

Ukko-Jussi ei tainnut saada suvultaan koskaan kiitosta tiestään. Hänen jatkuva uurasuksensa tienteon parissa tuntui vain lähinnä ärsyttävän lähipiiriä, koska muutakin työtä olisi ollut tarjolla yllin kyllin maataloissa. Kuitenkin hänen peräänantamattoman sitkeytensä ansiosta kylä pääsi muun maailman yhteyteen ja loi mahdollisuudet sille, mitä Porosalmi on tänään; maailmalla tunnettu matkailukeskittymä. Johannes, jos kuka, edustaa sisukasta suomalaista, jonka pyyteettömän

työpanoksen voi nostaa esikuvaksi näin Suomi 100-juhlavuonna.

Ympyrä on nyt sulkeutunut, kun uutta tiehanketta lähtivät ajamaan eteenpäin juuri Eino Heiskasen jälkeläiset, matkailuyrittäjät, siitä ISO kiitos heille! Myös tievalot ovat suunta eteenpäin, kohti valoisampaa tulevaisuutta. Eläimetkin niitä hyödyntävät. Ainakin täällä Kirkkonummella olen nähnyt, miten ketutkin kulkevat iltaisin mieluummin pitkin valaistua tien piennarta kuin pimeässä metsässä!

Vaikka tie on nyt siis saatu turvallisemmaksi nykyliikenteen tarpeisiin, historia toistaa itseään - samanlaista vastarintaa on nousut suvun piiristä kuin ukko-Jussin aikaan, kiitosta ei heru!

Rohkeaa investointia

Tässä nopeasti muuttuvassa maailmassa, jossa yritysinvestoinnit tulevaisuuteen tehdään velkarahan turvin, tarvitaan sisua ja sinnikkyyttä, uskallusta ja luottamusta enemmän kuin koskaan. Niinpä haluan vielä lausua kiitoksen sanat juhlavuoden kunniaksi myös yleisellä tasolla Porosalmen nykyisille, yhtä lailla sisukaille ja periksi antamattomille sukuni yrittäjä-Heiskasille, niin Lomakylä Järvisydämessä kuin Hako Apajassa. Työtä kaihtamatta, itsensä ja elämänsä likoon pannen he ovat rohkeasti lähteneet etsimään uusia keinoja päästä leivän syrjään kiinni kotikylällään ja onnistuneet pitämään sen elävänä ja toimivana, työpaikkoja muillekin tarjoten. Siitä puolestaan kunta saa veroeuroja ja muutkin kunnan yrittäjät lisätuloja matkailijoista.

Suomi nousee vain työnteolla, aina toito-tetaan, ja näinhän se on. Tosi merkittävänä koenkin sen, että työtä ja sitä kautta elämisen mahdollisuuksia on yhä tarjolla Porosalmella, kylässä, jonka ainut ympärivuotinen asukas oli pitkään Eino Heiskanen. Kylä oli silloin piirun päässä kuolla ”savuttomaksi”, mutta sai vetovoimaa, kun Jari ja Raija Heiskanen perustivat Lomakylä Järvisydämen 1984, pääomanaan tie ja työ - kylän kehityksen tärkeimmät avaimet myös tänään.

Liisa Kosonen

LÄHTEET:

Johannes tientekijä, Kuva posti 29.9.-55

Jääräpään työmaalla on nyt hyvä ajella, War-
kauden lehti 27.7.-62

Yksin tein.. 1963 Pellervo

Johannes Heiskasen suurtyö oli tien rakentaminen... 11.11.-67, (olisiko Rantasalmen lehti?)

Isän jälki Espoon kaupunginteatterissa

Teatteria Heiskasten historiasta

Sukuseuran kesätapaamisessa vuonna 2013 juhlapuhujana oli kirjailija Marjo Heiskanen. Edellisvuonna oli ilmestynyt hänen uusi kirjansa, Kollaan kenttäpappin tarina. Nyt tuon kirjan on dramatisoinut näytelmäksi Isän jälki näyttelijä Riku J. Korhonen ja se kantaesitettiin Espoon kaupunginteatterissa 24.11.

Kenttäpappina Kollaalla

Marjo Heiskasen kirja kertoo mielenkiintoisen tarinan hänen isoisästään, kenttäpappi Jorma Heiskasesta. Jorma Heiskanen (1914-41) oli nuorena miehenä kenttäpappina Kollaan rintamalla ja tuli tunnetuksi heti sodan jälkeen kirjoittamastaan kirjasta Kenttäpappina Kollaalla (WSOY 1941). Hän kuitenkin katosi heti jatkosodan alkupäivinä ja jäi siten tuntemattomaksi niin pojalleen Jounille kuin tämän lapsille, mukaan lukien hänen tyttärensä Marjo Heiskanen. Hänen leskensä Enni Heiskanen (1918-2009) kuitenkin säilytti heidän sodanaikaisen kirjeenvaihtonsa ja Jorma Heiskasen päiväkirjat. Hän myös kannusti Marjo Heiskasta tutustumaan niihin, ja jo aiemmin niitä oli omissa kirjoissaan käyttänyt Ennin veljentytär Eeva Kilpi.

Suvun tarina

Isoäitinsä kannustamana Marjo Heiskanen kirjoitti kirjansa, joka käsittelee paitsi Jorma Heiskasen tarinaa, myös sitä kuinka Marjo Heiskanen tutustui kirjallisten lähteiden kautta omaan isoisäänsä. Tämä tutustumisretki oli yhtä aikaa työläs, kiinnostava ja tunteita herättävä. Marjo Heiskanen kirjoittaa itse: ”En olisi koskaan osannut arvata, kuinka raskaalta voi tuntua kirjoittaa näin läheltä itseä – ja samalla tavoittamattoman kaukaa.”

Kirjasta näytelmäksi

Tämän hienon kirjan Riku J. Korhonen on dramatisoinut monologinäytelmäksi, jossa hän myös itse näyttelee niin Jorma Heiskasen kuin muutaman muunkin roolin. Näytelmä on erittäin onnistunut! Korhonen tavoittaa hyvin niin talvisodan rintamatunnelman kuin suvun tarinan, jossa hän on korostanut isän – ja isättömyyden – merkitystä.

Omat sodan lapsena kokeneet isäni ja äitini pitivät näytelmästä hyvin paljon. Minut se myös tempasi kolmeksi tunniksi mukaansa pohtimaan paitsi noita dramaattisia aikoja myös niiden vaikutuksia meihin kaikkiin vielä vuosikymmenten päähänkin. Vaikka sodas-

ta on jo yli 70 vuotta, vaikuttaa se edelleen meihin sukupolvien läpi. Näytelmä sai myös miettimään sukupolvien välistä suhdetta sekä sitä, miten sota-aika vaikutti siihen, miten ihmiset elämän kokivat. Muutokset arjessa olivat mullistavia, mutta halu jatkaa elämää oli kova. Ihmiset olivatkin valmiita tekemään rohkeita ratkaisuja ja heittäytymään elämän vietäväksi – koskaan kun ei tiennyt milloin se päättyy.

Vuoropuhelua

Korhosen näytelmä, jonka ohjauksesta vastasi Sakari Kirjavainen, oli hienosti toteu-

tettu. Erityisen onnistunut ratkaisu monologinäytelmässä olivat nauhoitetut vuorosanat, joiden kanssa Korhonen kävi vuoropuhelua ja jotka toivat uuden ulottuvuuden tarinaan ja Jorma Heiskasen elämään. Näytelmän äänisuunnittelusta vastasi Janne Auvinen. Espoon kaupunginteatterissa näytöksiä oli vain lyhyen ajan, mutta toivotaan että tämä vaikuttava ja mielenkiintoinen näytelmä tulee näyttämölle vielä uudestaan joko Espoossa tai muualla Suomessa.

Perttu Kähäri

*Isän jälki -näytelmä. Kuvassa Riku J Korhonen.
Kuva: Sakari Kirjavainen/Espoon Teatteri.*

Heiskasten sukuseura

Heiskasten sukuseura on perustettu vuonna 1960 ja kuuluu maamme vanhimpiin sukuseuroihin. Seuran tarkoituksena on pitää yhteyttä Heiskasten suvun jäsenten välillä ja tutustuttaa heidät toisiinsa kunnioittaakseen menneitten sukupolvien muistoa, hankkia ja tallentaa erilaisia tietoja, kirjallisia kuvauksia, muistoesineitä ja valokuvia Heiskasten sukuun liittyvissä asioissa, suorittaa tai suorittaa sukututkimusta sekä järjestää sukujuhlia ja retkiä.

Seuran jäseneksi voi liittyä jokainen Heiskasista isän tai äidin puolelta polveutuva henkilö, samoin kuin jokainen joka on tai on ollut naimisissa mainittuun sukuun kuuluvan tai siitä polveutuvan henkilön kanssa. Sukuseuran varsinaiseksi jäseneksi voidaan hyväksyä myös muu sellainen henkilö, joka on kiinnostunut sukuseuratoiminnasta.

Heiskasten sukuseura ry:n hallitus 2017-19

Hannu Heiskanen 0500 267 422 hannu.h.heiskanen@kesko.fi Puheenjohtaja, Sukututkimusvastaava

Perttu Kähäri 040 774 8794 perttu.kahari@aalto.fi Varapuheenjohtaja, Päätoimittaja

Paula Erama-Kuosmanen 040 415 7018 Tuotemyyntivastaava

Liisa Heiskanen 040 709 1345 liisasiil@gmail.com Sihteeri

Voitto Heiskanen 040 594 1486 Jäsenasiat: heiskaset.sukuseura@gmail.com Jäsenrekisterinhoitaja, Kirjasto- ja arkistovastaava, Kotisivuvastaava

Kauko Hotti 0500 454 230 kauko.hotti@abs-hallintopalvelut.fi Taloudenhoitaja

Aino Laakso 040 151 6969 ainolaakso@outlook.com Jäsenhankintavastaava

Orvokki Weckström 09 8796 119, 050 300 1602 orvokki.weckstrom@suomi24.fi Perinetietovastaava

Jäsenrekisterinhoitajan terveiset

Kiitos kaikista yhteydenotoista. Jos saitte jäsenmaksun paperilla ja teillä on sähköposti, ilmoitakaa se osoitteeseen: heiskaset.sukuseura@gmail.com. Maksattehan jäsenmaksunne, ettei minun tarvitse lähetellä muistutuksia. Voitto Heiskanen, Jäsenrekisterinhoitaja

Heiskasten sukuseuran pankkiyhteys Danske Bank FI13 8000 1100 7754 45
Seuran kotisivut <http://heiskasten.sukuseura.fi>

Teuvo Heiskanen 85 vuotta

Tuusniemen ykköshaaran Heiskasiin kuuluva Teuvo Olavi Heiskanen täytti 85 vuotta 25.8.2017 synnyinkaupungissaan Kuopiossa. Teuvo teki elämäntyönsä Kesko Oy:n palveluksessa ja toimi mm. Heiskasten sukuseuran hallituksessa 1970-luvun alkuvuosina.

Arvo Heiskanen 80 vuotta

Suur-Pielisjärven sukuhaaraan kuuluva Arvo Heiskanen täytti 80 vuotta 7.5.2017 Enossa.

Arvo Heiskanen ja onnittelijoita.

Leena Heiskanen 80 vuotta

Tämän lehden pitkäaikainen toimittaja Leena Heiskanen täytti 80 vuotta 1.8.2017 Helsingissä. Leena, joka kuuluu Syvänsin 1. sukuhaaraan, on toiminut pitkään seuran hallituksessa ja saanut kaikki mahdolliset seuran ja SSKL:n ansiomerkit. Hänet on muun muassa ainoana henkilönä valittu Vuoden Heiskaseksi kahdesti, vuosina 1998 ja 2010.

Leena Heiskanen onniteltavana.

Markku Heiskanen 75 vuotta

Seuramme entinen puheenjohtaja Markku Heiskanen täytti 75 vuotta 25.4.2017. Markku teki pitkän uran diplomaattina ja ehti sen ohessa johtaa seuraamme vuosina 1997-2005. Markku johti ansiokkaasti puhetta myös Sukuseuran kokouksessa elokuussa. Markku kuuluu Porosalmen sukuhaaraan.

Markku Heiskanen

Jouko Heiskanen 70 vuotta

Samoin Tuusniemen ykköshaaraan kuuluva Jouko Heiskanen täytti 70 vuotta 15.12.2016.

Jouko Heiskanen

Orvokki Weckström 70 vuotta

Heiskasten sukuseuran hallituksen pitkäaikainen jäsen ja nykyinen perinnevastaava Orvokki Weckström (os. Heiskanen) täytti 70 vuotta 17.4.2017 Nurmijärven Klaukkalassa. Orvokki kuuluu Harjurannan 3. sukuhaaraan.

Sukuseura onnittelee kaikkia merkkipäiviään viettäneitä!

Nubia Navarro

In Memoriam

Ulla Anneli Heiskanen os. Vauhkonen

s. Virtasalmi 3.1.1947

k. Joroinen 9.10.2017

Kaipaamaan jäivät puoliso Paavo Heiskanen, pojat Kimmo Heiskanen perheineen ja Mikko Heiskanen perheineen.

Ulla menehtyi pitkään kestäneeseen vaikeaan sairauteen Varkauden sairaalassa. Vuosikymmenten aikana Ulla tuli tutuksi lukuisissa Heiskasten sukuseuran kesätilaisuuksissa. Hänen muusikkomiehensä Paavo Heiskanen orkesterinsa kanssa on aikaisempina vuosina huolehtinut tilaisuuksien soitannollisesta puolesta. Usein mukana olivat myös pojat Kimmo ja Mikko. Meillä muutamilla sukuseuralaisilla täältä pääkaupunkiseudulta on tullut tavaksi käydä kerran kesässä Porosalmella tervehtimässä

siellä olevia Heiskasia. Tänäkin kesänä kävimme heinäkuun lopulla viikonloppumatkalla ja samalla poikkesimme tervehtimässä Ullaa ja Paavoja Joroisissa. Surun tuntu oli jo vahvasti läsnä, kun mukana olivat Orvokki Weckström, jonka puoliso Bo Weckström menehtyni äkillisesti alkuvuodesta, sekä myös hiljattain puolisonsa Pirkon menettänyt Markku Heiskanen. Kaksi kuukautta vierailumme jälkeen tuli Ullan vuoro siirtyä suureen tuntemattomaan.

Omaisten suruun osaa ottaen Heiskasten sukuseuralaiset.

Lämpimästi Leena Heiskanen

Tookapi

Olavi Heiskanen 1927–2017

Suomi täyttää 100 vuotta. Ylpeänä voin todeta, että sukuni historiaa tunnetaan paljon pidemmälle.

Jo 359 vuotta on sukuni asunut Porosalmella, samalla paikalla missä isäni. Nykyään se paikka onkin minulla, ja menneenä kesänä olen viettänyt perheeni kanssa siellä paljon aikaa. Lapset ovat muistelleet, miten pelasivat paljon shakkia ukon kanssa. Siellä tuntee olevansa erityisen lähellä isää, on ollut ihana muistella yhteisiä hetkiä ja mennyttä aikaa.

Isäni nukkui pois toukokuussa voimien hiljaa hiipuessa. Reilu kuukausi aiemmin hän oli vielä meillä käymässä, kun vanhin poikani täytti 19. Hyvin jaksoi tulla ja seurustella vieraiden kanssa, mutta pian sen jälkeen joutui vuodeosastolle, sieltä kotiin, ja taas uudestaan osastolle, kunnes Taivaan Isä kutsui väsyneen kotiinsa.

Sen lisäksi, että tilalla on muistokivi, halusin istuttaa isälleni muistopuun. Isä viihtyi metsässä hyvin. Päivästä toiseen löytyi siellä tekemistä. ja nyt hänen jälkeensä metsänomistajana totean, että niin hienoa puistomaista metsää ei kenelläkään muulla taida olla. Isä arvosti myös kovasti muistomerkkiä,

sekä isänsä Jussin kiveen hakkaamia muistoja erityisistä tapahtumista, kuten laivalaiturin rakentaminen ja tien tekeminen.

Mietin minkä puun haluaisin istuttaa? Joku erikoinen? Mutta ei sittenkään. Isäni oli persoonallinen, mutta toisaalta tavallinen suomalainen mies. Samalla kuulin, että Suomi 100 -juhlavuoden kuusia on laattoineen myynnissä. Niinpä ajattelin, että juhlavuoden kuusi isän muistolle olisi tarpeeksi erityinen ja samalla tavallinen. Kaiverrutin laattaan vielä isän nimen, joten se on täydellinen muisto ja kunnianosoitus sekä isälle että samalla myös edeltäville sukupolville.

Toivon, että vielä lapsenlapsenikin saavat käydä katsomassa isoa puuta ja kertoa tarinaa sitkeästä ja lempeästä Olli-ukosta! Kuusen juuristo voi kasvaa tuhansia vuosia ja runko jopa 600 vuotta. Niinpä voin olettaa, että kuusi kasvaa isän muistolle ainakin seuraavakin 359 vuotta.

Isälle rakkaudella, Tiina

Olavi Heiskasesta ilmestyi Liisa Kososen kirjoitus "Olavi isännöi Heiskalan tilaa lähes 50 vuoden ajan" Heiskaset-lehdessä 3-2016.

Pekka Heiskanen 1926- 2017

Pekka Heiskanen syntyi 12.11.1926 Sonkajärven Vänninmäen kylässä Heiskalan sukkutilan maalla olevassa Lamminmäen torpassa, kahden kilometrin päässä päätilasta. Hän oli vanhempiensa Petter Juhon (Pekka) ja Reetan järjestyksessä kahdeksas syntynyt lapsi. Lapista oli kuitenkin elossa vain kolme, kaksi veljeä ja yksi sisar. Kolme oli menettänyt pian syntymän jälkeen ja yksi oli hukunut kaivoon. Pekan jälkeen syntyi vielä viisi poikaa, joista yksi kuoli heti syntyessään. Kolmestatoista syntyneestä selvisi eloon siis seitsemän poikaa ja vain yksi tytär. Veljessarjan vanhin Ate Heikki kaatui sodassa Karjalan kannaksella kesällä 1944.

Isä- Pekka oli vuokrannut Heiskalan tilan vuonna 1916 kymmeneksi vuodeksi ja muuttanut itse perheineen lähellä sijainneeseen tilaan kuuluvaan Kivimäen mökkiin. Kivimäestä perhe oli muuttanut vuonna 1919 huonojen tieyhteyksien päässä sijainneeseen Lamminmäen torppaan, josta sitten Pekka oli kannettu viikon ikäisenä Heiskalaan. Torpparilain voimaantulo oli vaarantanut Heiskalan säilymisen suvulla, mutta sopimalla vuokraajan kanssa pystyttiin lunastusoikeuden käyttöön torjumaan.

Pekka kävi kansakoulua vuosina 1933-1939 ja koulunkäynnin ohessa osallistui ahkerasti maatalon töihin. Pekka oli erittäin innokas tekemään miesten töitä, eritoten hevosajot niin kesäisin kuin talvisinkin olivat mieluisia. Maanviljelijän ammattiin Pekka päteväytyi myös suorittamalla Peltosalmen maamieskoulun. Töiden lomassa, sikäli kuin ehti, Pekka harrasti hiihtoa osallistuen kylä-, seura- ja piiritason kilpailuihin päästen niissä

palkinnoillekin. Pekka osallistui myös Sonkajärven Pahkan maakuntaviestijoukkueeseen useana vuotena. Pekka osallistui myös kunnalliselämään, lähinnä lautakuntatyöhön.

Pekka-isän kuollessa vuonna 1961 perikunnalla oli hallinnassaan kaksi maatilaa; Heiskala ja Montelo, joista Montelo jäi kuolinpesän selvityksessä Pekan omistukseen. Pekka saattoi tilan hyvään tuottokuntoon mm. salaojittamalla pellot, sähköistämällä tilan ja rakentamalla ajanmukaisen kotieläinrakennuksen. Sukupolvenvaihdon jälkeen Pekan poika Eero ryhtyi jatkamaan Montelon tilan hoitoa ja uudistuksia. Työn teko tilalla ei kuitenkaan loppunut eläkkeelle siirtymiseen. Pekka oli eläkeläisenä myös innokas tekemään talkootyötä mm. urheiluseura Sonkajärven Pahkan hyväksi, oli mukana Eukonkanto-tapahtuman järjestelyissä talkoolaisena useana kesänä, myös viimeksi jääneenä kesänä hän halusi olla mukana vaikka voimat alkoivat jo ehtyä.

Pekka kuoli 12.3.2017 muistisairaudesta heikentämänä 90- vuoden ikäisenä. Pekkaa jäivät kaipaamaan vaimon Saaran, poikien Eeron ja Arton sekä heidän lastensa ohella kaksi veljeä, muita sukulaisia sekä lukuisia ystävien ja tuttavien joukko.

Paavo Heiskanen, Pekan veli
Antero Kauppinen, Pekan sisarenpoika,
kummilapsi

Heiskas-tuotteet NYT JOULULAHJAKSI!

Heiskaset-kaulaliina

Fleece materiaalia, koko 25 x 142 cm.
Värit, harmaa, musta, tummansininen.
Heiskaset-logolla varustettu. Normaalihinta 10 €.

**SOPII NIIN NUORILLE KUIN
VANHOILLE.**

**LOISTAVA VALINTA
JOULULAHJAKSI.**

**ERIKOISTARJOUS!
KOLME KAULALIINAA 20 €**

TILAA HELPOSTI! Myyntivastaava Paula Erama-Kuosmanen 040-415 7018 / paula.eramakuosmanen@gmail.com. Tilaukset toimitetaan postitse, hintoihin lisätään postikulut ja mahdolliset pakkauskulut.

MUISTA SUKULAISTASI SUKULAHJALLA!

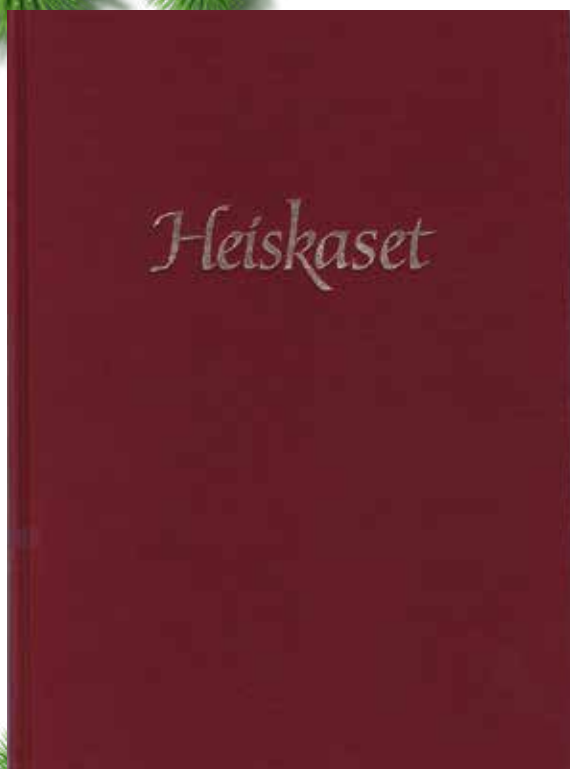

Heiskaset-sukukirja

Kirja sisältää noin 11.000 Heiskasen nimet ja sukutaulut kaikkiaan 53 Heiskasten sukuhaarasta. Lisäksi kirjassa on mielenkiintoisia tarinoita eri elämänalajoilla toimineista Heiskasista. Kirjan on toimittanut sukututkija Kaija Heiskanen.

HINTA 85 €.

**KUULUU JOKAISEN HEISKASEN
KIRJAHYLLYYN!**

Ostamalla sukutuotteita tuet Heiskasten sukuseuran työtä!

Joel Carter